

Jeg kan heller ikke nikke genkendende til det forslag, som mere eller mindre lå i både ministerens tale og Socialdemokratiets ordførertale om, at så måtte man flytte nogle af de administrative byrder, således at det var det offentlige, der tog sig af det. Nej, løsningen er, at de pågældende love bliver ophævet.

Vi har flere gange i Fremskridtspartiet foreslået, at den rigtige løsning var, at man tog 25-30 nyuddannede jurister, som stadig væk ikke er blevet alt for fedtet ind af systemet, satte dem i et udvalg, tog den samlede danske lovgivning, kørte den ind i lokalet og bad dem om at gøre fremmøde her og fortælle, når de havde en løsning, nemlig en nedskrivning af lovgivningen til 10 pct. af, hvad den er i dag.

For det kan selvfølgelig lade sig gøre. Mange af de love og regler, der bliver vedtaget i Folketinget, er aldeles unødvendige, og derfor skal de hurtigst muligt ophæves.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

To kommentarer til hr. Behnkes bemærkninger.

For det første sagde hr. Behnke: Det er ikke konkret. Det skal jeg da ellers lige sige. Jeg sagde udtrykkelig i min tale, at der nu er fremkommet 28 konkrete forslag. De var i hvert fald ikke fremkommet i oktober, så *så* meget nyt er der altså under solen. Jeg står med dem her, og der er status for hvert enkelt.

Jeg redegjorde derefter for, at de 28 selvfølgelig ikke er en endelig løsning, men det er en start.

De kan inddeles i tre kategorier. Den første kan vedtages nu, den næste i januar 1996 og den tredje i marts-april 1996. Det stod der i hvert fald ikke noget om i kronikken, eller hvad det var for noget, engang i oktober, for det er noget, der er fremkommet her i starten af november. Altså sker der noget hele tiden, og altså er det her meget konkret.

Det var det ene svar.

Det andet var om udvalget. Det var jeg næsten endnu mere forbløffet over at høre. Først var det galt, at jeg inddrager nogle ikkeorganisationsrepræsentanter, nogle folk fra gulvet, nogle af dem, der sidder med bøvlet i små virksomheder: en registreret revisor, en medhjælpende hustru, der er hende, der sidder med alt vrøvlet - det var dem, jeg ville have ind i udvalget; det var ikke organisationerne. Det blev organisationerne i øvrigt vældigt fornærmede over, men forstod så godt hensigten med det. Og meldingen til organisationerne var, at det

var disse tre mennesker, der skulle komme med forslag, og ikke embedsmændene; det var de tre mennesker ude fra miljøet, ude fra omverdenen, fra virkeligheden, der skulle komme med forslag. Dem skulle de så præsentere for de embedsmænd, der sidder og laver reglerne, så embedsmændene direkte kunne høre, hvordan det føles at skulle sidde og administrere sådan noget.

Da de forslag kom frem, blev de sendt rundt med brev til alle organisationerne om: Vil I nu ikke godt være søde at supplere det her arbejde. Kom med alle de input og indspark, I kan, med yderligere ting, I kan komme i tanke om, hvad I hører fra jeres medlemsvirksomheder.

Det gik så i det tværministerielle udvalg, og der kom de første 28 forslag frem. Så gik de ud én gang til til organisationerne for at være et samspil mellem organisationerne.

Men jeg er ikke spor ked af, at jeg startede hos de praktiske folk; det mener jeg faktisk har været en mangelvare, for det er jo også lønmodtagere, der sidder i mange af organisationerne, og derfor synes jeg, det var fint, når jeg selv skal sige det, hvis ikke andre vil, at det netop var praktiske folk, som startede det her arbejde, og som holder fast i det her arbejde.

Men ud over det er jeg enig i mange andre ting, hr. Kim Behnke har sagt.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Blot to ting til hr. Kim Behnke, som beskriver det samlede embedsværk som en stor flok af mennesker, der kun har én interesse, nemlig at lave så mange regler og så besværlige regler som overhovedet muligt, fordi det er det, de lever af.

Hver gang, man har en debat med Fremskridtspartiet, er det et utrolig negativt menneskesyn, der ligger bag Fremskridtspartiets indlæg, som altid går ud fra, at bestemte grupper af mennesker kun har onde hensigter og er fortabte for tid og evighed.

Hvis hr. Kim Behnke vidste lidt om, hvad der var sket rundt omkring både i centralforvaltningen, i lokale forvaltninger og i offentlige institutioner med henblik på at skabe et langt mere åbent og fleksibelt samarbejde, give bedre information osv., så ville han vide, at virkeligheden dementerede hans udsagn. Der findes talrige eksempler på, at offentlige myndigheder via en målrettet indsats har opnået et samarbejde med de mennesker, de betjener, borgere og virksom-